

За версією нідерландських науковців, глухота Бетховена справила на його твори значно більший вплив, ніж вважалося раніше. У першу чергу досліджувалися твори Бетховена для струнних, які троє вчених з Інституту обміну речовин розділили на чотири періоди, починаючи з ранніх композицій 1798 - 1800 років і аж до пізніх, складених між 1824 і 1826 роками.

Автори дослідження полічили кількість тонів, які на нотному стані розташовуються вище ноти соль третьої октави (G6). Це відповідає частоті 1,568 герц. При цьому з'ясувалося, що в ранніх творах у великій кількості були представлені високі тони, які з розвитком глухоти стали зустрічатися у Бетховена все рідше і рідше. Документально відомо, що композитор почав скаржитися на проблеми зі слухом в 1801 році, тобто у віці 31 року. Через одинадцять років його співрозмовники мусили кричати, щоб Бетховен їх почув і зрозумів, а ще за шість років спілкуватися з ним було можливо тільки в письмовому вигляді. Нідерландські дослідники зробили висновок, що з роками Бетховен у своїх творах використовував все менше високих нот, і більше складав музики, яка звучить в середньому частотному регістрі. Пишучи останні твори, композитор повністю довіряв внутрішньому слуху і все частіше намагався уникати високих нот.